

Emiel de Wild, *Toen mijn broer een robot werd* (2022)

<https://beeld.boekboek.nl/LELP/p/9789025883201/rea9789025883201.pdf>

Pap houdt de deur open. Samen met mam komt Dennie de kamer binnen. Zijn bewegingen zijn menselijk, valt me op. Niet mechanisch of haperend, maar vloeiend. Hij draagt kleren van mijn broer: het blauw-wit-groen geblokte overhemd, een donkerblauwe spijkerbroek en de spierwitte gympen met groene strepen. Mijn broer heeft ze echt gedragen. Dat weet ik nog goed. Hij kocht ze speciaal voor een familiefeest.

Ik hoor mezelf ademen. Het is vreemd: deze Dennie is mijn broer niet en tegelijkertijd is hij mijn broer wel.

Als ik alleen zijn voeten en benen zag, zou ik kunnen denken dat dit echt Dennie is. Dat er een wonder is gebeurd. Dat hij niet door een auto is aangereden. Of dat hij weer tot leven is gekomen.

8

Zijn handen, daar had ik overheen kunnen kijken. In een flits had ik kunnen denken dat het handschoenen zijn. Later zou me dan pas zijn opgevallen dat de vingers zijn gemaakt van glad wit plastic. Dat er ruimte zit tussen de kootjes zodat de roestvrijstalen scharnieren kunnen bewegen.

Zijn armen en borst geloof ik ook, omdat ze zijn bedekt door kleding. Maar zijn hoofd verradt hem.

Het is de bedoeling. Pap heeft het me zelf uitgelegd. Het moet van de wet. Zo kan het nooit onduidelijk zijn wie een mens is en wie een robot.

Ik staar naar de ovale lichtgevende bol waar Dennies gezicht en haren op te zien zijn. Het hoofd van mijn broer is een televisie in de vorm van een groot uitgevallen peertje van een schemerlamp.

Dennie gaat tegenover me in een stoel zitten. Hij vraagt niet of dat mag, of die plaats vrij is. Hij doet het gewoon. Hij gedraagt zich niet als visite, maar als iemand die hier altijd heeft gewoond.

En op een gekke manier is dat ook zo.

‘Vertel eens.’ Hij spreekt met Dennies stem. ‘Is de boomhut af?’